

Mirtse Zsuzsa

Háromszoba-triptichon

(majd egyszer jó lesz minden,)

de amíg az nincsen, mellényúl
a kéz, a száj, jó leszel te is,
hozhatnál bort, sokat, meg húst,
a kirakat üres, kevés a tej is,

és vidd el mindenem, ha elmész,
nekem az jó lesz, túl sok vagyok,
ha lenne mit, addig üres
tenyeret, szikkadt kicsit, osztogatok

a hal mellé, amikor kell, és jár
a korsó a kútra, reggel összetört cserép
minden, út mentén fémkereszt, alatta sár

őrzi lábnyomát, három napig félt,
aztán elindult, az volt a legjobb, csak néztünk,
akkor éjszaka még szerintem is éltünk.

(amíg azt álmodtam, hogy jó vagyok,)

csendben meglépett, de a villanyt azért
égyre hagyta, mert úgy könnyen visszatál,
néhány tárgyat vitt csak el, nem érdekes,
persze jobb lett volna, ha magát

felejtí itt végül, mert úgysem tudom
soha jól összeadni, hogy épp mennyit ér
mindaz, ami a zsebét lehúzza most,
mennyit nyom az a néhány jó kép

egy női arcról, ha kicsit feslett is
a simogatása, mert persze annak is
súlya van, ha adják semmiért,

rossz voltál, mondta, és holnap megtudom,
látom az ujjai nyomát a nyakamon,
hogy e nyom majd másnak mennyit ér.

(negyedik napja van,)

a villany még mindig ég, de a kép
valahogy sosem lett készen, rosszul fest
a helye a falon, tudom, nem volt szép
tőlem, hogy vacsora sem volt, csak test

és hús és éjszaka, nappalt akart,
meg fényt, meg embereket, hogy milyen kár,
eliszkolt harmadnap, ami betakart,
pedig egyszer jó lesz, hideg kabát

minden, lenne mindenünk, szög is volna
később, meg világítás, nagy kosztümkök,
tömeg, szivacs, csak rendezés dolga,

végül én is a helyemre kerülök,
elviszik lepedőm, vérző hátamat,
megácsolják reggeli ágyamat.

Kölcsey Ferencnek.
Széphalmon 1814. Októb.

